

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Düsseldorf — Německo) — Haltergemeinschaft LBL GbR v. Hauptzollamt Düsseldorf

(Věc C-250/10) ⁽¹⁾

(„Směrnice 2003/96/ES — Zdanění energetických produktů a elektřiny — Článek 14 odst. 1 písm. b) — Osvobození energetických produktů používaných jako pohonné hmoty nebo paliva pro leteckou dopravu — Pohonné hmoty poskytnuté charterovým pronajímatelem letadla, které jeho nájemci využívají pro své lety za jinými účely než za účelem poskytování letecké služby za úplatu“)

(2012/C 49/10)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Haltergemeinschaft LBL GbR

Žalovaný: Hauptzollamt Düsseldorf

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Finanzgericht Düsseldorf — Výklad čl. 14 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405) — Rozsah osvobození od daně, které je stanoveno pro energetické produkty dodávané za účelem použití jako palivo pro leteckou dopravu — Osvobození od daně pro palivo poskytnuté pronajímatelem nebo charterovým pronajímatelem letadla, který není leteckým dopravcem, jenž bylo použito nájemci letadla k jejich letům provedeným za obchodními účely

Výrok

Článek 14 odst. 1 písm. b) směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, je třeba vykládat v tom smyslu, že osvobození od daně, které toto ustanovení stanoví pro energetické produkty dodávané jako pohonné hmoty nebo paliva pro jiný druh létání než soukromé rekreační létání, se nevztahuje na takový podnik, jako je podnik dotčený ve věci v původním řízení, jestliže pronajímá nebo charterově pronajímá své vlastní letadlo i s pohonnými hmotami podnikům, jejichž lety neslouží přímo poskytování letecké služby těmito podniky za úplatu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 226, 30.7.2011.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 21. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Vestre Landsret — Danemark) — Danske Svineproducenter v. Justitsministeriet

(Věc C-316/10) ⁽¹⁾

(„Článek 288 druhý pododstavec SFEU — Nařízení (ES) č. 1/2005 — Ochrana zvířat během přepravy — Silniční přeprava domácích prasat — Minimální výška oddělení — Kontrola během cesty — Stupeň koncentrace zvířat — Právo členských států přijmout podrobné právní předpisy“)

(2012/C 49/11)

Jednací jazyk: dánština

Předkládající soud

Vestre Landsret

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Danske Svineproducenter

Žalované: Justitsministeriet

za přítomnosti: Union européenne du commerce de bétail et de la viande

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Vestre Landsret — Výklad čl. 249 druhého pododstavce ES (nyní čl. 288 druhý pododstavec SFEU) a nařízení Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97 (Úř. věst. L 3, s. 1) — Právo členských států přijmout podrobné vnitrostátní předpisy týkající se minimální vnitřní výšky oddělení, kontrolní výšky a stupně koncentrace zvířat uvnitř vozidel pro přepravu prasat

Výrok

Nařízení Rady (ES) č. 1/2005 ze dne 22. prosince 2004 o ochraně zvířat během přepravy a souvisejících činností a o změně směrnic 64/432/EHS a 93/119/ES a nařízení (ES) č. 1255/97, musí být vykládáno v tomto smyslu, že:

— toto nařízení nebrání přijetí norem členskými státy, které se použijí na silniční přepravu prasat a které za účelem posílení právní jistoty při dodržení cíle ochrany dobrých životních podmínek zvířat a bez stanovení v tomto ohledu nepřiměřených kritérií upřesňují požadavky stanovené uvedeným nařízením týkající se minimální vnitřní výšky oddělení určených pro zvířata, pokud tyto normy nevedou k takovým dodatečným nákladům nebo technickým obtížím, které znevýhodňují buď producenty z členského státu, který uvedené normy přijal, nebo producenty z jiných členských států, kteří chtějí vyvázet své výrobky do prvně zmíněného členského státu nebo přes tento stát, přičemž ověření této skutečnosti přísluší předkládajícímu soudu; nelze však považovat za přiměřené takové normy, jako jsou normy, které jsou stanoveny v přechodných